

NOU TREBALL DISCOGRÀFIC

Xarim Aresté publica 'Ses entranyes', “el disc més humà que podia fer”

Flix ACN / Redacció

El flixanco Xarim Aresté va publicar el passat divendres *Ses entranyes*, onze cançons gravades a finals de l'any passat amb un grup de sis músics amb qui té una complicitat màxima. “**És el disc més humà que podia fer, m'he rodejat de persones estimades i no hem tingut en compte ni opinions ni conclusions**”, reconeix Aresté en una entrevista a l'ACN. L'àlbum té referències constants a la natura i ha volgut que el treball no estigués condicionat per la seua ment, sinó que fluís a partir de les sensacions. Per això van anar directament a l'estudi, a buscar les primeres premses i van gravar els temes “**en directe i sense assajar**”. Tot, en un dia i mig.

Aresté té una necessitat irrefrenable de compondre. “**Gravo molt. A casa tinc un micro i he fet molts discos. Després en descarto molts**”, i queden al calaix per a sempre. L'impuls és tan gran..., fins al punt que, reconeix, és un cert vici: “**de vegades dixo de fer coses essencials, com ara menjar o dormir**”. “**Tinc el costum que quan començo alguna cosa, l'he d'acabar. Si hi vaig cinc dies a mort, després en necessito tres de descans total**”, remarca. Durant este procés creatiu, assegura que les bones idees comencen a aparèixer el segon dia. “**Si tens interrupcions serà difícil construir alguna cosa. Necessito el meu temps. Si tinc un compromís d'aquí a dos hores, ja no m'hi poso. Hi he d'estar al cent per cent**”, diu.

Xarim Aresté, a Flix, a tocar del riu Ebre. / ACN

Este sistema el dixa exhaust, però també el reconforta. “**Per mi l'art és sanador i transformador. No es tracta d'inventar res, sinó de despullar. I quan despulls, trobes la veritat. Arribar a una sensació de veritat interna i íntima és sanador; i això em té enganxat, perquè em dona més eines per a comprendre'm, a mi i el meu entorn**”, exposa. Part d'esta veritat, Aresté la troba en la natura: “**m'agraden les metàfores de la natura perquè són matemàtiques. No són relatives, són absolutes. Per això, amb la poesia, funcionen tan bé, perquè van a missa**”, comenta, parlant d'una poesia que li va permetre guanyar el Premi Cerverí de lletres per a can-

çons l'any 2015 per ‘L'univers li sua’.

SES ENTRANYES En este context va gestar el nou disc. Va arribar a l'estudi amb més de vint cançons a la motxilla i la intenció d'enregistrar, com a molt, una o dos peces. “**Més que un disc, per a mi era una sessió**”, recorda. Però el pla es va capgirar. “**Vaig ensenyar les cançons a la banda, que és molt bona, i ràpidament les van agafar i les vam gravar**”, remarca. De la formació amb la qual havia treballat darrerament només hi ha el teclista Ricard Sohn. A partir d'aquí hi ha afegit l'excompany de Very Pomelo, el trompetista Pep Garau, i la seua

banda. “**La complicitat estava garantida des del primer moment i com que són músics de jazz estan acostumats a escoltar**”, reivindica. “**Els vaig proposar improvisar sobre cançons que no coneixien. Això ha fet que este siga dels discos més jazzístics que he fet**”, subratlla. Això es nota especialment en temes com ‘Fresqueta’, ‘Ses entranyes’ o ‘Un boig baixa del tren cridant’. La base de la gravació van ser el piano, la guitarra acústica, el contrabaix i la bateria. Després hi van afegir arranjaments de trombó i trompeta, i un parell de guitarres elèctriques. Finalment, uns dies després de la trobada amb la banda, Aresté va enregistrar en solitari ‘Pa i peix’ i ‘Si m'ho diguessis tot’, tan sols amb veu i guitarra. ‘Ple d'amor’, que obre l'àlbum, i ‘Ja no hi ets’ són dos peces que reflecteixen l'esperit del disc i en les quals la formació lluu amb força. Totes dos, acompanyades dels respectius videoclips, en què la natura, els paisatges de l'entorn de Flix i la figura d'Aresté es fusionen.

DIFERENTS CAMPS *Ses entranyes* ha nascut en un moment en què l'artista s'havia obert a noves disciplines. De fet, els dos darrers anys ha viscut de la pintura, una expressió que l'ha “**absorbit**” durant la pandèmia. En l'època de la covid també ha escrit dos llibres i això li ha permès deixar la música en un segon terme. “**La música sempre ho havia estat tot, per a mi, i ara hi arribo de manera més lliure, més descarregat i sentint-me més realitzat. Per això crec que este disc,**

que és un salt mortal, l'hem fet molt tranquil”, raona.

La covid també l'ha fet reflexionar sobre la societat en la qual vivim, que considera que està cada vegada “**més deshumanitzada**”. Alhora, critica la quantificació de tot el que ens envolta i que, creu, ens fa perdre la noció d'allò important. “**Les necessitats d'un ésser humà, com que no són mesurables, la ciència racional les passa per alt. La bellesa, el plaer o la justícia són primordials. Al final acaben important més les paraules, que allò que diuen realment les paraules, i això ens porta a l'aïllament**”, expressa.

Arran de la crisi sanitària també té la sensació que “**l'humà cada cop té menys poder sobre si mateix i menys eines per a reconèixer la seua humanitat**”. “**El que tenim al davant és una pantalla, no un humà, i això fa que sapiguem reconèixer menys les nostres emocions**”, valora.

En este conglomerat de sentiments i sensacions imprescindibles, Aresté no hi posa l'èxit, vist des del punt de vista de reconeixement social. “**Per mi l'èxit és una cosa interna i només saps si n'has tingut amb el temps**”, explica. I afegeix: “**l'èxit és poder seguir defensant alguna cosa que he fet fa temps. Escolto música nova d'ara i penso: este xaval d'aquí a deu anys, esta cançó, no la podrà cantar**”. Així, en l'àmbit musical, creu que l'òptim és “**tindre una bossa de cançons que expliquen un moment concret**”. Un objectiu difícil d'aconseguir. ■